

РЕШЕНИЕ

№ 4247

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **2163** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалби подадена от И. В. С., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адв. И. В. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 493 от 03.02.2023 г., издадена от Б. Т. Г. - мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР, с която на И. В. С., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх. В, ет. 1, ап. 65, на основание чл. 22 от ЗАНН вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“ на ППС „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] , до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като са развити в тази връзка подробни доводи в жалбата. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Не претендира разноски по делото.

В проведеното открито съдебно заседание оспорващия, чрез процесуалния му представител адв. В., в депозираните по делото писмени бележки, заявява, че поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Подробни доводи са развити в писмените бележки. Претендира разноски, съобразно списък.

Ответната страна – Б. Т. Г. - мл. автоконтрольор при ОПП – СДВР, редовно призован,

не се явява лично и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 493 от 03.02.2023 г., издадена от Б. Т. Г. - мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР, на И. В. С. на основание чл. 22 от ЗАНН вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“ на ППС „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС], до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия ГА с бл. № 814371 от 03.02.2023 г., че на тази дата, около 04.50 ч. в [населено място], бул. С., водачът на „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] – И. В. С., управлявал л.а под въздействието на наркотични вещества /канабис – 25/, установено с техническо средство – D. T. 5000 с № ARMM- 0017, с проба № 257, направена в 05.08 ч. на 03.02.2023 г. Посочено е в АУАН, че на водача му е издаден талон за медицинско изследване № 085442 за ВМА, като били връчени 7 броя стикери с номер А068296.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС е депозирано възражение.

Приобщени като доказателствен материал по делото са и следните писмени доказателства: справка за нарушител/водач, заверено копие на докладна записка, заверено копие на медицински талон за изследване № 086442, справка разпечатка от проба № 275; постановление за прекратяване на наказателно постановление от 09.03.2023 издадено от прокурор при СРП във връзка ДП № 170/2023 по описа на 03 РУ-СДВР, пр.пр. № 2902/2023 по описа на СРП.

По делото е представено и извършена във връзка предоставения на жалбоподателя талон за медицинско изследване, химико-токсикологично експертиза с рег. № И-1547 от 15.02.2023 г. по ДП № 2273МК 170/23 по описа на 03 РУ-СДВР от заключението на която е видно, че в следствие на представени за изследване биологични проби на И. С. не е установено наличие на наркотични вещества – наличие на специфичен метаболит на тетрахидроканабинол, нито на каквито и да е други наркотични или упойващи вещества.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля Н. В. С., сестра на жалбоподателя. От показанията ѝ се установява, че на 03.02.23 г. в 05.30 ч. стрината брат ѝ и се обадил по телефона. Разказал е, че бил спрял за проверка и при извършена проба за употреба на наркотици, един от тестовете излязъл положителен. Не бил съгласен с това и полицейските служители го закарали във ВМА да даде кръв и урина. Помолил я да прибере колата. Заявява, че брат ѝ никога не е употребявал наркотици. Съдът кредитира показанията на свидетеля, като логични, непротиворечиви и съответстващи на останалия доказателствен материал по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в

чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в [HYPERLINK "https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0" \l "p35325043" \t "_blank"](https://web.apis.bg/p.php?i=11110&b=0) чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Целта на принудителната административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП е да се постигне преустановяващ ефект спрямо деяние, съставляващо административно нарушение. В конкретния случай на оспорвания е съставен АУАН за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Предмет на настоящото производство обаче не е наличието или не на състав на нарушението, а наличието на материалните предпоставки по чл. 171, т.1, б "б" от ЗДвП за налагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповеди – л. 34-36 е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал., т. 1 от ЗМВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС] – И. В. С., управлявал л.а под въздействието на наркотични вещества /канабис – 25/, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП /в редакцията към изм. - ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г./, предвижда прилагане на ПАМ, за този който управлява

моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено по надлежния начин посочен в текста на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при отсъствие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Събраните по делото доказателства опровергават извода на административния орган за необходимост от прилагане на ПАМ.

Според приложимия нормативен акт е Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в акта за установяване на административно нарушение и в протокола за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози показанията на техническото средство се вписват в акта за установяване на административното нарушение и в талона за изследване до втория знак след десетичната запетая включително. Според чл. 6, ал. 6 от цитираната наредба контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: 1. мястото, където да се извърши установяването; 2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи.

Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за

даване на проби за изследване.

Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят С., като водач на МПС е управлявал МПС. Не се установява обаче последният да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство Д. Т. с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество - канабис, но този факт е оборен от страна на жалбоподателя с оглед ангажираните в съдебното производство писмени и гласни доказателства. Установява се, че с оглед издадения на С. талон за медицинско изследване, същият е посетил медицинско заведение в рамките на указаното време и в следствие на предоставения от него биологичен материал е изготвена химико-токсикологично експертиза с рег. № И-1547 от 15.02.2023 г. по ДП № 2273МК 170/23 по описа на 03 РУ-СДВР, от заключението на която е видно, че в следствие на представени за изследване биологични проби на И. С. в същите не е установено наличие на наркотични вещества – наличие на специфичен метаболит на тетраhydroканабинол, нито на каквито и да е други наркотични или упойващи вещества.

Следователно въз основа анализа на писмените и гласни доказателствени средства, по горе в настоящите мотиви се формира изводът, че не е било налице при описаните в заповедта обстоятелства за дата, час и място управление на ППС от адресата на заповедта под въздействие на наркотични и/или други упойващи вещества. За това категорично сочи резултатът от медицинското изследване на дадената кръвна проба. Обстоятелствата във връзка с вземането на кръвната проба и извършване на медицинското изследване, удостоверени с приетите писмени доказателствени средства и утвърдени с кредитираните от съда свидетелски показания, респективно крайният резултат от извършеното изследване на взетата кръвна проба, изцяло оборват обвързващата иначе /по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП/ доказателствена сила на АУАН относно факта, че С. е управлявал описаното МПС под въздействие на наркотични вещества или техни аналози.

В този смисъл фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя, се явява оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон и като такава следва да бъде отменена.

По разноските по производството:

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК съдът възлага разноските по делото в тежест на ответната страна. Ответникът дължи разноски за заплатена държавна такса в размер на 10 лева и за извършеното от страна на адв. И.В. адвокатско възнаграждение. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение и с оглед направеното от страна на ответника възражение за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, съдът намира същото за основателно, доколкото възнаграждението е договорено в размер над определения такъв по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При това положение и с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, дължимото се възнаграждение следва да бъде определено в размер на 500 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. С., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адв. И. В. заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 493 от 03.02.2023 г., издадена от Б. Т. Г. - мл. автоконтрольор при ОПШ - СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на И. В. С., с ЕГН: [ЕГН] направени по делото разноски в размер на общо **510 лева**.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: